

добъръ, най-възпитанъ, а защото *той не управлява, не рѣшава*, та нѣма защо и да отговаря. Съ приемането на принципа за министерската отговорностъ, роди се и парламентарниятъ режимъ. Министритѣ отговарятъ за управлението на държавата прѣдъ законодателното тѣло, защото тѣ управляватъ, тѣ рѣшаватъ. Едно врѣме царетѣ рѣшаваха и управляваха, а подписваха министритѣ или назначени довѣрени тѣхни лица; днесъ министритѣ рѣшаватъ и управляватъ, а царетѣ подписватъ за оформяване актоветѣ по управлението. И тъй като за всѣки актъ отъ управлението изпълнителната властъ отговаря, чрѣзъ отговорнитѣ си органи — министритѣ, прѣдъ законодателната, то надмощието на послѣдната е очевидно. Това надмощие се ясно вижда и по отношение правото на държавния глава да утвърди или неутвърди единъ гласуванъ законъ, както и въ правото му да разпустне законодателното тѣло. Ако гласуваниятъ законъ не се утвърди, изпълнителната властъ, въ лицето на отговорнитѣ министри, ще бжде бламирана. Ще се породѣ конфликтъ, който ще се разрѣши или чрѣзъ утвърждение на закона, прѣдставенъ отъ новитѣ министри, или, ако въпрѣки това държавниятъ глава не се подчини, — чрѣзъ разтуряне на камарата. За да се разтури камарата, държавниятъ глава трѣбва да издаде подписанъ отъ министритѣ указъ, та чрѣзъ това послѣднитѣ и поематъ отговорността за разтурването. Но и това крайно срѣдство не е още сждията! Чрѣзъ народнитѣ избори народътъ може да наложи волята си, като